

Nhà c M trong tôi

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Năm, 20 Tháng 9 Năm 2012 06:16

Theo bán tháng kê dân số của nhà c M năm 2010, hiện nay có 1,737,433 người Việt đang sinh sống trên nhà c M.

Chúng ta nhớ ai hiện nay đang sống, học hành, làm việc hay dáng già ở đây, đâu đã trải qua một phần đời mình trên mảnh đất này, thì nghĩ gọi là “tâm dung,” nhớ nghĩ thực tế là vĩnh viễn.

Nhà c táng đá đen ở Washington, D.C. (Hình: Huy Pháng)

Tá bián của 30 tháng 4 năm 1975, nhớ nghĩ đâu trải sinh ra lớn lên ở đây, ngoài huyết thống ra, chúng không khác gì nhớ nghĩ đâu trải M. Nhớ nghĩ người trung niên còn mang theo cảm một thời thời và nhớ nghĩ không quên tình thân nhau cùng rán, nhớ nghĩ vẫn lớn với cuộc đời trên đất khách này đâu trải sinh, có người thì gian sống với quê hương người người hiện là người quê người.

Tiáu bang California, nơi có nhiều người Việt sinh sống nhất đã ráng lớn bằng dián tích của nhà c Việt Nam, nên cũng chưa có ai trong chúng ta hào đã trải chân đất hơn 50 tiểu bang của nhà c M, cũng như không ai dám nghĩ rằng mình hiểu hết nhớ nghĩ gì về nhà c M, dù đây chỉ là một nơi mà lập quốc hơn 300 năm. Có người cho M là anh chàng trẻ tuổi, xinh đẹp, đẹp trai, nhớ nghĩ cũng có người công nhận nhà c M là ông chủ thâm trầm thì nghĩ triết khai nhớ nghĩ bước đi tính toán trăm năm.

Đôi với nhớ nghĩ người già đã trải đời này muộn màng, nhớ nghĩ cuộc đời còn lại coi như sống chết với nhà c M, thì nghĩ gọi là quê hương thứ hai, mà không bao giờ còn cảm thấy trở về nằm trong lòng đất quê mẹ, nếu sự thực khôn ngoan, chỉ để Công Sán còn tồn tại trên quê hương vài ba mươi năm nữa.

Một người Việt về thăm quê hương, nơi họ đã từng bước ra đời, lúc trải chân trên đất nhà c

Những cảm xúc trong tôi

Tác Giả: Huy Pháng

Thứ Năm, 20 Tháng 9 Năm 2012 06:16

Mẹ, cho rằng tâm hồn tôi cảm thấy an toàn, như những hồn nhè lúc về nhà. Mẹ tôi người Việt xa quê hàng đã lâu rồi về Sài Gòn, có dịp vào Tòa Tổng Lãnh Sự Mẹ, ông thú nhận khi nhìn những hình ảnh những người hay người trẻ của Hoa Kỳ, ông tôi có cảm giác quen thuộc, an toàn hồn là những lúc lang thang ở Hà Nội nhìn hình ảnh lính trẻ và quàng khăn Công Sơn. Đó không phải là vong hồn, mà tôi cảm thấy đây đã nhân danh đất nước, tôi hồn thù, kẻ thù, xô đẩy bị bắt bao nhiêu người xuống biển, bỏ quê hương ra đi. Giờ này chúng ta không còn lấy thu nhập gì với đời sống nơi quê nhà, ngoài những cảm xúc sâu đậm trong máu huyết, làm cho chúng ta quên đi nỗi vất vả, đời sống Việt Nam, mà chúng ta có cảm giác đang dần dần tách rời, cho đến một lúc nào đó trở thành xa lạ. Phải chăng vì vậy, mà đã có những đứa con ngày trẻ con trẻ về, xót xa nhận ra rằng, họ đang đi, đứng trên một đất nước xa lạ, không còn là của họ nữa.

Quê hương ngày nay chỉ còn là nơi thăm viếng mà không phải là nơi để trở về. Những cảm xúc đã là nơi quen thuộc chúng ta đang sống, có gia đình, nhà cửa, công việc, bà con, bạn bè, thì làm sao chúng ta lại không có những suy nghĩ, có những câu chuyện buồn vui, hay những trăn trở với những cảm xúc. Cách đây 38 năm, chưa lúc nào, chúng ta, những người dân ở một đất nước xa xôi bên vùng trời Đông Nam Á, cách biệt nơi này đến nơi vòng trái đất, lại có ý nghĩ rằng, một ngày kia chúng ta sẽ đến đây, sống lâu dài nơi đây, sinh con đẻ cháu nơi này, để tạo ra một nhánh người Việt lưu vong. Đời sau, còn gì để nói về ngôn ngữ, phong tục hay không, lại là một điếu mà những người khác đang trăn trở, lo âu làm sao để duy trì, gìn giữ!

Trong cái cảm giác quên đi những cuốn sách, thân một cuốn báo này, với sách vở, báo chí, truyền thông, quán xá, chợ búa, tiệm buôn, món ăn thức uống, cái tên vùng đất hay bóng hình người Sài Gòn chúng ta mang theo, đôi khi quên những hồn là chúng ta đang sống trên đất Mẹ. Cái cái bữa cơm, cá mồi, canh rau, đôi dưa, chén nước mát, có khác gì ở Việt Nam. Cái cái bàn thờ nhang khói, hình ảnh tiên ông bà, cành mai, chậu lan, những cô thiếp nữ, trẻ em mặc quần phục lên chùa ngày Tết, hồn trẻ, tiếng pháo Mùa Xuân làm chúng ta quên mất là chúng ta đang sống thật xa quê nhà.

Điếu tôi muốn nói ở đây là chúng ta những người quên chúng ta đang sống trên đất Mẹ.

Ông Kháng Tá của nước Trung Hoa có ví von: “Chúng tôi người thiếp nhè vào nhà có cái chi lan, lâu mà mà chúng tôi thấy mùi thơm, tức là mình cũng đã hóa ra thành một người.” Mẹ tôi kể về việc học tiếng Anh, lúc đầu còn nhận ra mùi hương những người dần dần trở thành quen thuộc, trở thành bình thường, không còn thấy hương thơm, như kẻ thiếp nhân sống với người quân tử dần dần cảm giác hóa lúc nào mà không hay biết. Những cảm xúc có những hương thơm như thế mà cảm giác chúng ta bỗng dung hòa lúc nào không hay đến nơi không còn cảm nhận được mùi thơm nữa. Hương thơm đó là những điếu lạnh, thấm nhập vào con người chúng ta lúc nào chúng ta cũng không biết, không hề quan tâm hay nhận ra được sự khác biệt trước và sau.

Những câu chuyện trong tôi

Tên: Huy Phụng

Tháng: 9, Năm: 2012, Ngày: 06:16

Chúng ta học hỏi để có những tính báo và để sống riêng rẽ, tôn trọng luật pháp, sống an hòa, sống tử tế và mọi tình huống quan hệ của con người và con người trong xã hội. Điệu này không chỉ có ông Bá Dũng (1920-2008), sau khi đi New York, Las Vegas hay San Francisco và đã từng thu thập tài liệu trong cuốn “Ngôi nhà Trung Quốc Xứ Xi,” mà bất cứ người Việt Nam nào khi đi du lịch những câu chuyện cũng nhàn nhả. Có người thì cưỡi xe trên đường vắng vào một hai giờ sáng, gặp biển “stop” cũng phải dừng lại, sao một đứa bé phải đi tìm cái thùng rác để vứt cái giấy kẹo nhai chứ phải hai ngón tay, sao ở đây xe hơi nhích nhích mà không nghe một tiếng còi? Trong cái không khí đặc chùng, thanh thản, an lạc người ta cảm nhận ra khi bước chân trở lại một nơi, có một chút mát mẻ, không phải là quê nhà của mình.

Chúng ta bước đi trên môi trường sống tử tế, trong lành của miền Nam qua giai đoạn “thống nhất” để bước đến một xã hội hiện đại như hôm nay, khi mà con người thì tập thể dần dần trở thành vô cảm, lười biếng, gian trá, đối lập nhau mà sống, để mình tìm một lối sống ích kỷ cho riêng mình, mà không thấy đó là bất công, bất nhân và vô lý.

Thì chúng ta, trong xã hội này, cũng theo lời ông Khổng Tử: “Tôi chung với người bất công, nhúng vào trong chậu cá chép, lâu mà chậu ngửi mùi hôi, vì mình cũng hóa ra hôi vậy!” Người người mỗi vào chậu cá, lúc đầu còn nghe mùi hôi tanh, dần dần quen thuộc, không còn nghe mùi tanh nữa thì khó chịu nữa, người người quân tử sống với kẻ tiểu nhân, dần dần sống hóa bỏ cái xấu mà mình không hay biết. Thế thì mỗi viên gạch trong chậu cá của người Việt Nam hiện nay, xem những chuyện của người quy nạp bậc, những sống của người dân xuống hàng súc vật, con người chỉ biết có sống thì và sống vậy, tráo trêu, vô đạo lý hiện nay có là đi làm gì cho con người lòng, khó chịu không? Hay đó là chuyện bình thường, thấy đã quen mắt, nghe đã quen tai, đi đâu đã thấy, chai đá như khi giác của con người ở lâu trong chậu cá, còn đâu phân biệt được mùi hôi nữa!

Điệu này cùng chúng tôi muốn nói là sự may mắn đã giúp ta có cái gì không phải chờ riêng mình mà chỉ con cháu đời sau, tránh khỏi những kiếp oan nghiệt, ra khỏi những cái chậu cá này, để sống trong cái “chi lan, chi thốt” cái vườn lan thơm ngát, mà qua một thời gian chúng ta không còn cảm nhận được mùi thơm nữa, những trên thế giới, mùi thơm đó vẫn hiện hữu.

Những kẻ hãnh tiến vẫn cho rằng những câu chuyện của chúng ta mà quên rằng, món nợ của chúng ta, và chỉ con cháu đời sau đời với những câu chuyện thật khó lòng trả nợ.